

Hoe het allemaal begon.....

In het begin van vorige eeuw steunde de ziekenzorg in Sint-Truiden vooral op het werk van huisartsen, die deels werkzaam waren in het burgerlijk mannenhospitaal aan de vest (het huidige OCMW gebouw), op het werk van de Zusters van Liefde ("de Witzusters") gevestigd op het terrein Den Bogaerde (huidige Cicindriawijk), en op het werk van de Broeders van Liefde te Ziekeren.

In september 1930 werd op initiatief van de Zusters Augustinessen begonnen met de bouw van het Sint-Anna ziekenhuis in het huis Cartuyvels in de Clement Cartuyvelsstraat. Het ging aanvankelijk om een beperkt aantal bedden. Eenmaal per week kwam Dr. Voncken, een Luiks militair chirurg, er operaties uitvoeren.

Op aanvraag van enkele huisartsen vestigde Dr. Edouard Nolens, chirurg, geboren te Hasselt op 7 augustus 1905, zich in juli 1933 te Sint-Truiden als eerste specialist. Hij behaalde zijn diploma van geneesheer in 1930 te Leuven waar hij zich specialiseerde in de heelkunde en gynaecologie onder leiding van Professor Rufin Schockaert. In juni 1933 werd hij adjunct-geneesheer benoemd in het gesticht van de Broeders van Liefde te Ziekeren. Kort nadien kon hij als chirurg aan de slag in de kliniek van de Zusters van Liefde. In beide instellingen was een kleine rudimentaire operatiekamer voorzien. In die tijd was hij ook verbonden aan het Stedelijk Hospitaal. Soms moest hij met de hulp van een huisarts ten huize van de patient opereren. Anesthesie bestond in die jaren nog niet. De verdoving werd onder controle van de chirurg uitgevoerd door de huisarts of door de operatiezuster. Alhoewel de uitrusting stilaan verbeterde, was deze toestand onhoudbaar.

Stilaan ontstond bij Dr. Edouard Nolens het idee om een volwaardig algemeen ziekenhuis te bouwen in Sint-Truiden.

Aangezien in onze contreien de ziekenzorg meestal in handen was van geestelijken, zusters of broeders, ging hij op zoek naar een religieuze congregatie die deze taak op zich wou nemen.

Met behulp van Professor Rufin Schockaert, die ondertussen zijn schoonvader geworden was en die toen de algemene Overste van de Zusters van het Heilig Hart van Maria van Berlaar in behandeling had, nam Dr. Edouard Nolens in 1935 contact op met deze laatste.

Alhoewel deze congregatie tot dan hoofdzakelijk actief was in het onderwijs kon Dr. Edouard Nolens haar in 1937 uiteindelijk toch overtuigen de stap te zetten naar de ziekenzorg.

Er werd evenwel overeengekomen dat Dr. Edouard Nolens zelf de volledige organisatie op zich zou nemen. De congregatie zou voor de nodige fondsen zorgen.

Dr. Edouard Nolens voerde talrijke studiereizen uit in binnen- en buitenland.

Uiteindelijk kreeg architect Baer uit Hasselt de opdracht een ziekenhuis te ontwerpen. Zijn project werd later uitgevoerd (zie maquette).

Met volmacht van de congregatie onderhandelde Dr. Edouard Nolens met Graaf d'Irumberry de Salaberry van het Speelhof, en verwierf hij uiteindelijk een hoogstamboomgaard aan de Diestersteenweg te Sint-Truiden.

In 1938 werd gestart met het bouwproject. Helaas was de bouw bij het uitbreken van de 2de Wereldoorlog nog niet volledig klaar.

Het gebouw werd door de bezetter (Duitsers) aangeslagen en verder afgewerkt. Het zou voortaan dienen als militair hospitaal voor het Duitse leger (zie brief).

Intussen moest de geneeskunde in Sint-Truiden verder met de bestaande accommodatie. Als enige vooruitgang kwam twee keer per week een radioloog uit Tongeren met een klein draagbaar RX-toestel om enkele onderzoeken en controles uit te voeren.

Bij de bevrijding in september 1944 lieten de Duitsers alles hals over kop achter, nadat ze eerst van plan waren geweest de ganse site op te blazen. De nodige bommen lagen reeds klaar.

Gelukkig heeft Dr. Edouard Nolens, samen met zijn broer tandarts Leon Nolens dit kunnen voorkomen na een lange dag van diplomatie op de 'Hauptcommandatur' te Brussel.

Helaas werd na het plotse vertrek van de Duitsers het goed uitgeruste ziekenhuis in 48 uur tijd door de plaatselijke bevolking volledig leeg geplunderd. Alles, zelfs bedden, lavabo's, deuren enz. werd meegenomen.

Na deze ravage hebben de Amerikanen de kliniek overgenomen, opnieuw perfect uitgerust, en als eigen Amerikaans militair ziekenhuis in gebruik genomen. Bij hun vertrek in 1946 lieten ook zij het in niet al te beste staat achter.

De nieuwe herstellingswerken werden daarna vlug aangevat zodat de zusters het Sint-Jozefziekenhuis in juni 1947 officieel in gebruik konden nemen (zie foto).

Bij de start was er een heelkundige afdeling met 35 bedden en een kraamafdeling met 25 bedden. Er was eveneens een radiologieafdeling die aanvankelijk ook door Dr. Edouard Nolens zelf werd bediend.

Na de komst van Dr. Maurice Odeurs (radioloog) en Dr. Jef Aumann (internist) in 1948, werd het ziekenhuis uitgebreid met 25 bedden inwendige ziekten.

Zo heeft het Sint-Jozefziekenhuis zich progressief verder ontwikkeld en uitgebreid.

De eerste bouwkundige uitbreiding gebeurde in 1952 en de tweede in 1954.

Ondertussen werd ook nog gestart met een verpleegopleiding.

In 1977 startte de 3de uitbreiding.

Dr. Etienne Nolens en Dr. Marc Nolens.